

HABOVŠTIK, A.: Atlas slovenského jazyka. IV. Lexika. Časť druhá. Úvod — Komentáre — Dotazník — Indexy. Bratislava, Veda 1984. 368 s.

HABOVŠTIK, A.: Zo slovensko-slovanských lexikálnych vzťahov (so zreteľom na lingvistickú geografiu). Bratislava, Veda 1993. 192 s.

KÁLAL, M.: Slovenský slovník z literatúry aj nárečí. Banská Bystrica, nákladom vlastným 1923. 1112 + CIV s.

KRÁLÍK, L.: Zo slovanských názvov nádob (I). Slavica Slovaca, 29, 1994, s. 107—114.

MACHEK, V.: Etymologický slovník jazyka českého. Praha, Academia 1968. 866 s.

MATEJČÍK, J.: Lexika Novohradu. Martin, Osveta 1975. 312 + 36 s.

MLADENOV, M. — ALEKSOVA, V. — MLADENOVA, D. — ŠÍŠKOVA, L.: Nabfudenija vărchu bălgaro-slovaški ezikovi usporedici. In: Slavianska filologija. 21. Dokladi i statii za XI međunaroden kongres na slavistite. Sofija, Izdatelstvo na Bălgarskata akademija na naukite 1993, s. 206—235.

ONDRUŠ, Š.: Rača, Vrača > Brača, Vrakuňa a vrkoč. Slovenská reč, 55, 1990, s. 26—34.

POKORNY, J.: Indogermanisches etymologisches Wörterbuch. Bern, Francke Verlag 1959. 1183 s.

RIPKA, I.: Vecný slovník dolnotrenčianskych nárečí. Bratislava, Veda 1981. 338 s.

ROSETTI, A.: Istoria limbii române. I. De la origini pînă în secolul al XVII-lea. 2., opravené a doplnené vyd. București, Editura Științifică și Enciclopedică 1978. 936 s.

SRNG — Slovar russkich narodnych govorov. Moskva, Nauka 1966 n.

SSJ — Slovník slovenského jazyka. Bratislava, Vydavateľstvo SAV 1959—1968. 6 zv.

SP — Słownik prastowiański. Wrocław — Warszawa — Kraków — Gdańsk, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich — Wydawnictwo Polskiej Akademii Nauk 1974 n.

TOPOROV, V. N.: Prusskij jazyk. Slovar. Moskva, Nauka 1975 n.

TRUBAČOV, O. N.: Remeslennaja terminologija v slavianskich jazykach (etimologija i opyt gruppovoj rekonstrukcii). Moskva, Nauka 1966. 416 s.

VARBOT, Ž. Ž.: K rekonstrukcii i etimologii nekotorych praslavianskich glagolnych osnov i otglagolnych imion VI. In: Etimologija 1976. Red. O. N. Trubačov. Moskva, Nauka 1978, s. 31—42.

VARBOT, Ž. Ž.: Praslavianskaja morfonologija, slovoobrazovanie i etimologija. Moskva, Nauka 1984. 256 s.

ŽOVTOBRIUCH, M. A. — RUSANIVSKYJ, V. M. — SKLARENKO, V. H.: Istorija ukrajinskoj movy. Fonetyka. Kyjiv, Naukova dumka 1979. 368 s.

Mená koní v lexikografických prácach zo začiatku storočia

Alexandra Rajčanová

Jazykovedný ústav L. Štúra SAV, Bratislava

Zoonymii — ako časti onomastiky zaoberajúcej sa vlastnými menami zvierat — sa v slovenskej jazykovede venoval dosiaľ minimálny priestor. Koncom šesťdesiatych rokov publikovali štúdie venujúce sa zoonymám domácich a hospodárskych zvierat v nárečovom prostredí K. Palkovič (1968, 1969) a J. R. Nižnanský (1969). Po dlhšej prestávke sa ďalšie štúdie z oblasti zoonymie objavili až začiatkom deväťdesiatych rokov. Etymologicky orientované práce predstavil L. Králik (1993 a, b), menám kráv z 18. storočia sa venoval M. Majtán (1994), ktorý vo svojom príspevku sformuloval aj základné teoretické východiská zoonymie. Medzi posledné príspevky s tematikou zoonymie patrí štúdia Š. Drahošovej (1994), ktorá spracovala mená koní obsiahnuté vo fondoch Štátneho oblastného archívu v Nitre, štúdia J. R. Nižnanského (1994), ktorý nadväzuje na svoj prvý príspevok a vracia sa k tematike konských zooným v nárečovom prostredí, a naša štúdia (1994) venovaná metodike pomenúvania slovenských zubrov.

Príspevky, ktoré boli zamerané na konské zoonymá, vznikli prevažne na základe materiálu získaného terénnym výskumom (Palkovič, Nižnanský); nás zaujímalo, do akej miery zachytávajú mená koní slovníky. Lexikografické práce spracúvajú propriálnu lexiku vo všeobecnosti v rozličnej miere, so zoonymami sme sa v slovníkoch stretli veľmi zriedkavo a v súčasných lexikografických prácach, dá sa povedať, vôbec nie.

Za východiskové pre tento príspevok sme si zvolili dva slovníky, ktoré vznikli na začiatku nášho storočia; sú nárečové a obsahujú aj propriálnu lexiku. Ide o *Dialektický slovník bošácky* Ludovíta V. Riznera, ktorý vznikol v rokoch 1896—1913. Zachytáva lexiku Bošáckej doliny (Bošáca je obec v okrese Trenčín). Autor pripravil dve verzie tohto rukopisného diela. Prvá je slovenská, druhú (prepracovanú, českú) verziu Rizner pripravoval na vydanie pre Českú akadémiu vied. Oproti slovenskej verzii (726 strán) je obsiahlejšia, má 949 strán (porov. Hayeková, 1979, s. 153—154). Excerptovali sme druhý rukopis, ktorý je uložený v dialektologickom oddelení Jazykovedného ústavu Ludovíta Štúra SAV. Druhou našou východiskovou lexikografickou prácou je *Slovenský slovník z literatúry aj nárečí (slovensko-český diferenciálny)* autorov Karla a Miroslava Káralovcov. Slovník vyšiel po prvýkrát v roku 1919, v roku 1923 vydali otec a syn Káralovci v Banskej Bystrici rozšírené vydanie, ktoré sme excerptovali.